

Přesahy aneb *L' altro Che. Ernesto Guevara mito e simbolo della destra militante.*

Autor: Rexhino Abazaj

Po rozhovoru s italským filozofem Diegem Fusarem, otištěném v posledním čísle *Libero*, jsem si musel položit otázku, proč levicový magazín někomu takovému popřává sluchu.

Doktor filozofie dějin Fusaro působí v Miláně. Vydává knížky u nejprestižnějších vydavatelství a pravidelně se objevuje v televizi. I když je skvělý řečník, nedokáže jeho talent zakrýt politické přesvědčení.

Tradiční nakladatelství italské levice Feltrinelli svěřilo Fusarovi monografii Antonia Gramsciho – nikdo si však už podle všeho nevšimá, že Fusarův Gramsci je protivědecký nacionalista, přímo spojený s teorií pravicového gramscianismu Alaina de Benoista ze 70. let.

Překrucování díla marxistických teoretiků se zdá být Fusarovým nejoblíbenějším koníčkem. V jednom ze svých článků se pokouší naverbovat Lenina do protievropského tažení na obranu buržoazního národního státu. Nemusíte být zrovna marxista-leninista, abyste věděl, že Lenin rozhodně nebyl fandou buržoazních národních států. Fusaro v pasážích o národě a národním státu zůstává vágní – užívá nejasných formulí, nejčastěji výpůjček od Gramsciho. Jak totiž ten poznamenal ve svých *Sešitech z vězení*, naše perspektiva by nepochybně měla být internacionální, výchozí bod však musí být národní.

Fusaro v rámci své profesní činnosti přednášel o Marxovi na ústředí CasaPound – neofašistické organizace, která v Itálii provozuje několik „společenských center.“ A konečně byl Fusaro žákem filozofa Costanza Preveho, odborníka na Marxe, který usiloval o překonání pravo-levé dichotomie a zasazoval se o vytvoření „rudo-hnědé“ – nebo jak říkají někteří „eurasijské“ – společné fronty proti kapitalismu. Nedávno napsal Fusaro na Twitteru: „Je načase vytvořit italskou národní frontu, abychom zemi zachránili před evropskou diktaturou!“

Fašisté se snaží infiltrovat levici

Na sympatie, které jisté části krajní pravice nezřídka projevují levicovým hnutím, musíme dávat pozor – mohou totiž pro lidi činné v určitých oblastech mít nebezpečné následky.

Už ve 20. letech minulého století se v Německu začal vyvíjet národní bolševismus. Hnutí se zaměřovalo na levicovou problematiku s nacionalistickým podtextem – jeho filozofii lze přirovnat k popisu vlastní pozice Jean-Marie Le Penem ve francouzských prezidentských

volbách v roce 2002: „Sociálně nalevo, ekonomicky napravo a francouzský nacionalista.“

Na počátku 21. století se dědici národního bolševismu začali pokoušet navázat kontakt s antiimperialistickou a internacionalistickou levicí. Militantní levice se od nich často nedistancovala především kvůli nevědomosti a nepochopení. Následky infiltrace nacionalisty ještě nelze přesně dohlédnout, ale v Itálii se internacionalistické hnutí právě kvůli tomu začalo štěpit. Po krymské válce se také objevují závažnější konflikty mezi anarchistickými a marxistickým skupinami a nacionalistickou levicí jako strana Borotba v Rusku a na Ukrajině.

Po pokusu o spolupráci se spisovatelem **Claudiem Muttim** – jehož nejsilnější intelektuální inspirací je krajně pravicový ruský myslitel a zakladatel **Nacionálně-bolševické fronty (NBF)** a Eurasijského hnutí **Alexandr Dugin** – označili italští antifašisté organizaci **Millenium** za „rudohnědou.“ Uvedené Duginovy projekty usilují o sjednocení všech rusky mluvících zemí ve snaze vytvořit protiváhu atlantickým státům. Dugin bývá také považován za propagátora Putinova připojení Krymu k Ruské federaci.

Dugin na oplátku čerpal z díla **Jean-Françoise Thiriarta**, autora antiamerické a antisovětské ideologie ukotvené v pojetí Evropy coby kolébky civilizace. Ten postupem času začal vnímat SSSR jako nacionalistickou výspu se Stalinem v čele a sympaticky nahlížel na Čínu. Zformuloval myšlenku „**Eurasie**“ – politické a kulturní entity schopné postavit se USA, které nyní považoval, spolu s jejich izraelským přívěškem, za fakticky jediného nepřitele.

„Leví fašisté“ získávají půdu pod nohama

V rámci pozoruhodného vývoje uvnitř rudohnědého hnutí se podařilo menšinové složce „levého fašismu“ nakazit celou šíři mimoparlamentní pravice. V Itálii můžeme nalézt rudohnědé tendence v seskupeních jako **Fiamma Tricolore** či **Forza Nuova**, stejně jako v rámci neofašistických organizací jako **CasaPound** a další.

CasaPound a **Forza Nuova** se hlásí k **tercerismu** (třetí cesta) – nacionalistické a fašistické ideologii, jejíž stoupenci se prezentují jako „mimo levice a pravici,“ v opozici proti kapitalismu i komunismu. Mezi prvními tvůrci této ideologie byl i předák **Forza Nuova Roberto Fiore**. Nezapomínejme také, že **militanti z této skupiny** se na Donbasu zapojili do rusko-ukrajinského konfliktu na straně Novoruska.

Rudohnědá fronta opouští třídu ve prospěch národa

Rudohnědí se šikovně maskují a svou pravou tvář skrývají za na první pohled levicovou rétorikou a symboly. Jeden klíčový postoj ale charakterizuje celé rudohnědé hnutí – každý jev kolektivního života je vysvětlován coby optikou mezinárodní politiky. Sociální vývoj určuje dialektika mezi kulturně homogenními národními bloky a nadnárodní opozicí, které se spolu střetávají v trvalém konfliktu o dosažení kulturní hegemonie na jedné, a samotné přežití na straně druhé.

Spojení Evropy a Asie („**Eurasie**“) pak chápou jako entitu schopnou úspěšně se postavit

americkému imperialismu. Evropská unie ve své stávající podobě na tento úkol zdaleka nestačí. Při odporu proti americkému imperialismu se připouštějí spojení s kterýmkoliv státem či silami se stejným cílem – ať už jde o islámské fundamentalisty, nacionalistické Slovany nebo socialistické země jako Kuba či Venezuela.

Kapitalismus zavrhuje a jeho ztělesnění – tedy banky a velké investiční fondy – obvykle považují za entity ovládané Židy. Třídní konflikt však mají za relikvii minulosti. Z rudohnědé perspektivy se mocenské vztahy staly „geopolitickými“ – Rusko, Čína a Vietnam (země v reálu prosazující neokapitalismus), stejně jako Irán a další jsou vnímány jako opozice globálního systému. „Národy“ a „etnika“ nahradily třídu.

„Komunitární“ ideologie není pokládána za rasistickou – každé společenství by si mělo zachovat svou kulturní identitu. Masový exodus přílivu lidí do bohatších zemí nevykládají jako následek chudoby, ale jako americký plán na ovládnutí Evropy – a budoucnosti Eurasie. Podporovány mezinárodním kapitálem a jeho vládci usilují Spojené státy o zadušení naší kultury.

Článek Rexhino Abazaje *Don't be fooled by the red fascists* vyšel na stránkách časopisu *Liberio* 4. ledna 2016.